

забравена бабина Красина поука. И сѣкашъ пакъ чухъ нейната заплаха, кога ѝ дума повърнемъ: ей сега въ Дамяновото ще те пратя съ вампиритѣ тамъ да нощувашъ. И веднага ще се обърне милозливото ѝ сърдце: — не бивай дебела глава бабино, че като дѣдо ти Дамяна ще те сполетязло. И той бѣ такъвъ вироглалъ, ама ей на какво му заприлича хубавия домъ.

Насрѣща огъня лумна по силно и като че съ него се будѣше забравина приказка.

... Настанало суша. че дошло и морт. Всѣки депъ новъ гробъ изпѣквалъ въ селското гробище. Не останало домъ непочерненъ. И кога и въ Дамяновата кѣща завърлува невѣрната болѣсть — сепва се той и сбира селенитѣ въ църква.

— Хора, — казалъ той, — мора нѣма да мине до като не накладемъ огъня на добрия свети Костадинъ.

Костадиновъ день билъ наблизо и на всички настрѣхнали космитѣ. Защото отъ дѣди се е зна-яло, че нѣкога по тия Костадинови огньове много подѣвки сж на вили-самодиви станали, безброй лични момци въ село да не стѣпятъ съ години сж гурбетъ гурбетували... Страшенъ страхъ ги взело, ала пакъ послушали Дамяна. Че колкото подѣвки на самодиви да станатъ, колкото момци по гурбетъ да се зарѣятъ — все пакъ въ село хора ще има. А пѣкъ отъ тази напасть Божия — цѣлото село ще измре.

И щомъ Дамянъ казалъ, че съ Костадиновитѣ огньове невѣрна болестъ отъ село ще се прѣждоса — всички му дума приели.

Лумнала клада огънь на селското хорище; сбрало се цѣло село на оброкъ, че и дѣдо попъ